

words

อวิ วุฒิส เเขียน
ศรรรวิศา เมฆโพธิ์บุลย์ แปล

The Lost Bookshop

ร้านหนังสือที่หายไป

จะทำอย่างไรเมื่อชีวิตที่คุณค้นหาคือร้านหนังสือปริศนาที่หายไป

words

words without boundaries

ร้านหนังสือที่หายไป

The Lost Bookshop

อีวี วูดส์

เขียน

ศรวิศา แมงไฟบูลย์

แปล

“ถ้าลูกเอียงศีรษะฟัง” พ่อเคยบอกฉันครั้งหนึ่ง

“ลูกจะได้ยินหนังสือที่อายุมากหน่อย

กระซิบความลับของพวกมันออกมา”

—อีวี วูดส์

การอ่านดีใจรากเหง้าชีวิต

ร้านหนังสือที่หายไป
The Lost Bookshop

//ords

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.

under the THE LOST BOOKSHOP © 2023 Evie Woods

Translation © Amarin Corporations Public Co., Ltd. 2025,

translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Evie Woods asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่ได้รับอนุญาตนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8166-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตภรณ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ซูซาน ลำไธ้

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวสิน • ศิลปกรรมปก นวพรรษ เอื้อพิทยากร

ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิยะเสถียร • คอมพิวเตอร์ มณีนันท์

พิสูจน์อักษร รมิดา แสงสวัสดิ์, ณัฐภรณ์ รัตนเสถียรกุล

บทนำ

ท้องถนน จำผ่นของดัลลินในวันอันเยือกเย็นของช่วงฤดูหนาว ไม่ใช่สถานที่ที่เด็กชายจะเดินอ้อยอิ่ง เว้นแต่ว่าเด็กชายคนนั้นจะกดจุกนมแบนหน้าต่างร้านหนังสือที่น่าหลงใหลที่สุด แสงสว่างที่ส่องประกายอยู่ข้างในและปกหนังสือหลากสีสันร้องเรียกแก สัญญาว่าจะมอบเรื่องราวแห่งการผจญภัยและการหลบหนีให้ ในร้านอัดแน่นไปด้วยของแปลกตาและของกระจุกกระจิก อย่าง บัลลูนลมร้อนขนาดจิ๋วที่ลอยอยู่เกือบแตะเพดาน กล้องดนตรีรูปม้าหมุนและนกกลไกที่หมุนวนพลางส่งเสียงกังวานใ้สออยู่ข้างใน สุภาพสตรีในร้านเห็นแกเข้าจึงกวักมือเรียกให้เข้าไป แกลั่นศรชะและหน้าแดงเล็กน้อย

“เดี๋ยวผมไปโรงเรียนสายชะ” แกบ่นปากบอผ่านกระจก เธอพยักหน้าและยิ้มให้ ดูเป็นมิตรเลยทีเดียว

“แค่นาทีเดียวแล้วกันนะชะ” เด็กชายเอ่ยหลังต่อสู้กับแรงกระตุ้นให้เข้าไปข้างในอยู่สามวินาทีเต็มๆ

“นาทีเดียวกันทีเดียวจ๊ะ” เธออยู่หลังเคาน์เตอร์ กำลังหยิบหนังสือออกจากกระดาดข้างใบใหญ่ เธอเหลือบมองชายเสื้อที่หลุดลุ่ย ผมแผ่ที่หาทางหลบหนีหิวมาได้สักพัก และถุงเท้าที่ไม่เข้าคู่กันของแก ก่อนจะยิ้มกับตัวเอง ร้านหนังสือของโอพาสีนคือแม่เหล็กดึงดูดเด็กชายและเด็กหญิงตัวน้อยๆ “หนูอยู่ชั้นไหนแล้วจ๊ะ”

“ประถมสามโรงเรียนเซนต์อิกเนเชียสครับ” แกตอบพลาง แหงนมองเครื่องบินไม้ที่ห้อยลอยอยู่กลางอากาศลงมาจากเพดานโค้ง

“แล้วหนูชอบที่นั่นไหมจ๊ะ”

เด็กชายแค้นหัวเราะเมื่อคิดถึงโรงเรียน

เธอปล่อยให้แกพลิกดูหนังสือมายากลเล่มเก่า แต่ผ่านไปไม่นานเด็กชายก็เดินมาที่โต๊ะของเธอและเริ่มมองไปยังเครื่องเขียน

“ถ้าหนูอยากช่วยก็มาช่วยได้เลยนะ ฉันกำลังจะส่งบัตรเชิญมาร่วมงานเปิดตัวหนังสือล่ะจ๊ะ”

เด็กชายยกไหล่และเริ่มเลียนแบบวิธีพับจดหมายใส่ซองด้วยความกระตือรือร้นมากไปสักนิด แยกแยะผิดด้วยความพยายามทำให้รอยกระที่แผ่ตัวเหมือนหมุดาวอยู่บนแก้มเปลี่ยนรูปไป

“โอพาสินแปลว่าอะไรครับ” แกถาม ออกเสียงด้วยพยางค์ที่มากเกินไปจนเกินควร

“โอพาสินเป็นชื่อจ๊ะ”

“ชื่อคุณเธอครับ”

“ไม่ใช่จ๊ะ ฉันชื่อมาร์ธา”

เธอออกได้เลยว่าแกไม่พอใจกับคำตอบนั้นในฐานะคำอธิบาย

“ฉันเล่าเรื่องของเธอให้ฟังได้นะ ถ้าหนูอยากฟัง โอพาสินเองก็ไม่ชอบโรงเรียนเท่าไรหรอก ไม่ชอบกฎระเบียบด้วยจ๊ะ”

“หรือการถูกสั่งให้ทำนั่นทำนี่เธอฮะ” แกเสนอ

“โอ เธอไม่ชอบเรื่องนั้นมากเป็นพิเศษเลยละ” มาร์ท่ายิ้มอย่างรู้ทัน “เอางี้ล่ะ หนูพับจดหมายพวกนั้นใส่ซองให้เสร็จส่วนฉันจะไปชงชา เรื่องราวดี ๆ นะเริ่มต้นด้วยชาเสมอจ๊ะ”

บทที่หนึ่ง

โอปาสิ่น

ลอนดอน ปี 1921

อัน ป่วยให้ฉันไล่ไปตามสันหนังสือ ให้ร่องลึกของปีกที่บีบผูกพาผิวของฉันไปสู่บางสิ่งที่จับต้องได้ บางสิ่งที่ฉันเชื่อถือว่ายิ่งกว่าเรื่องแต่งที่กำลังดำเนินอยู่เบื้องหน้า ฉันอายุ 21 และแมกก็ตัดสินใจว่าถึงเวลาที่ฉันควรแต่งงานได้แล้ว ลินดอน พี่ชายของฉัน บังเอิญได้พบสิ่งมีชีวิตสมองกลางที่เพิ่งรับสืบทอดธุรกิจของครอบครัวมาเป็นธุรกิจนำเข้าอะไรสักอย่างจากสถานที่อันไกลโพ้นอะไรนี่แหละ ฉันแทบไม่ได้ฟังเลย

“ผู้หญิงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับแกมีแค่สองทางเลือกเท่านั้นแหละ” แม่ประกาศขณะวางถ้วยกับจานรองแก้วไว้บนโต๊ะข้างเก้าอี้นุ่มของท่าน “ทางเลือกแรกคือแต่งงาน ส่วนอีกทางเลือกคือหาตำแหน่งที่รักษาความสูงศักดิ์ของตัวเองไว้ให้ได้”

“ความสูงศักดิ์เหอะคะ” ฉันเอ่ยทวนอย่างไม่อยากเชื่อเมื่อมองไปรอบ ๆ ห้องนั่งเล่นที่สีหลุดล่อนและผ้าปูโต๊ะจางแล้ว ฉันต้องชื่นชมในความทะนงตัวของท่าน แม่แต่งงานกับคนที่ต่ำศักดิ์กว่าและท่านก็พยายามทุกวิถีทางเพื่อย้ำเตือนพ่ออยู่ตลอดเวลาว่าพ่อจะล้ม

“ต้องทำตอนนี้เลยหรือไง” ลินดอน พี่ชายของฉัน ถามมิลลิสบาร์เร็ตต์ แม่บ้านของเรา ซึ่งกำลังเก็บเศษผ้าเก่าออกจากเตาผิง

“มาตามสั่งให้จุดไฟ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงไม่แสดงความรู้สึกเกรงขามใดๆ มีลิสซิบาร์เรตต์อยู่กับเรามาตั้งแต่ฉันจำความได้ เธอจะรับคำสั่งจากแม่เท่านั้น และทำราวกับพวกเราที่เหลือเป็นพวกตมตุ่นไม่มีราคา

“ประเด็นของเรื่องคือแกต้องแต่งงาน” ลินดอนพูดซ้ำขณะเดินโซยกเขยกโดยทิ้งน้ำหนักลงบนไม้เท้าช่วยเดินไปยังอีกฟากห้อง เขาอายุมากกว่าฉัน 18 ปี ร่างกายซึกขวทังซึกเสียหายเพราะถูกสะเก็ดระเบิดในสงครามที่แฟลนเดอร์ และพี่ชายที่ฉันเคยรู้จักก็ถูกฝังอยู่ที่ไหนสักแห่งในสมรภูมินั้น ความน่าสะพรึงในแวตตาของเขาทำให้ฉันหวาดหวั่น และถึงจะไม่อยากยอมรับ ฉันก็กลัวเขามากขึ้นทุกที “เขาเป็นคู่ที่ดี เงินบำนาญของพ่อแทบไม่พอให้แม่ใช้ดูแลบ้านหลังนี้แล้ว แกควรเลิกหมกมุ่นกับหนังสือแล้วเผชิญหน้ากับความเป็นจริงสักที”

ฉันจับหนังสือแน่นขึ้น *วูธเธริงไฮตส์*¹ ฉบับพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาที่หาได้ยากเป็นของขวัญจากพ่อซึ่งมาพร้อมกับนิสัยรักการอ่านอย่างลึกซึ้ง ฉันพกหนังสือปกผ้าซึ่งสลักข้อความหลอกลวงด้วยตัวหนังสือเดินทองไว้บนสันหนังสือว่า “โดยผู้เขียนเจน แอร์”² ไว้ราวกับเป็นเครื่องราง ฉันกับพ่อเจอหนังสือเล่มนี้โดยบังเอิญที่ตลาดนัดในแคมเดน (นี่เป็นความลับที่เราไม่อาจบอกแม่ได้) ฉันมารู้ในภายหลังว่า สำนักพิมพ์ในอังกฤษของเอมิลี³ อนุญาตให้ใช้คำอ้างผิดๆ นี้เพื่อฉวยโอกาสทำเงินจากความล้มเหลว

¹ *Wuthering Heights*

² *Jane Eyre*

³ Emily Brontë (ปี 1818 - 1848) นักเขียนและกวีชาวอังกฤษ

เชิงพาณิชย์ของเจน แอร์ สภาพหนังสือไม่สมบูรณ์แล้ว ขอบปาก
ผ้าเปียกรุ่ย ปกหลังมีรอยบากรูปตัววี หน้ากระดาษเริ่มหลุดล่อน
เพราะด้ายที่เย็บเล่มเปียกบางจากอายุและการใช้งาน แต่สำหรับฉัน
ลักษณะทั้งหมดนี้ รวมถึงกลิ่นเหมือนควินซีการ์ของกระดาษ
ก็เหมือนยานเวลา บางทีเมล็ดพันธุ์อาจถูกฝังไว้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว
หนังสือไม่มีวันเป็นสิ่งที่มันดูเหมือนจะเป็น ฉันคิดว่าพ่อคงหวังว่า
นิสรักหนังสือจะปลูกฝังให้ฉันสนใจการเล่าเรียน แต่มันกลับ
ขับเคื้อนให้ฉันเกลียดห้องเรียนมากขึ้นก็เท่านั้น ฉันมีแนวโน้ม
จะใช้ชีวิตอยู่ในจินตนาการของตัวเอง ดังนั้น ทุกเย็นฉันจะวิ่ง
จากโรงเรียนกลับบ้านและขอให้พ่ออ่านหนังสือให้ฟัง พ่อเป็น
ข้าราชการพลเรือนและเป็นชายผู้ซื่อสัตย์ทั้งยังหลงใหลในการเรียนรู้
พ่อบอกเสมอว่าหนังสือเป็นมากกว่าข้อความบนกระดาษ มันคือ
ประตูไปสู่สถานที่อื่นๆ และชีวิตอื่นๆ ฉันหลงรักหนังสือและ
ข้อความนานาสารพันที่อยู่ข้างใน และทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเพราะพ่อ
“ถ้าลูกเอียงศีรษะฟัง” พ่อเคยบอกฉันครั้งหนึ่ง “ลูก
จะได้ยินหนังสือที่อายุมากหน่อยกระซิบความลับของพวกมัน
ออกมา”

ฉันหยิบหนังสือเก่าซึ่งมีปกหนังลูกวัวและหน้ากระดาษที่
เปลี่ยนสีไปตามกาลเวลาออกมาจากชั้นหนังสือ ยกมันขึ้นแนบหู
แล้วหลับตาปี นึกภาพว่าตัวเองสามารถได้ยินความลับสำคัญๆ
ที่ผู้เขียนพยายามจะบอก แต่ฉันไม่ได้ยินเลย อย่างน้อยก็ไม่ได้ยิน
ถ้อยคำใดๆ

“ลูกได้ยินเสียงอะไรละ” พ่อถาม

ฉันรอ ปล่อยให้เสียงเข้าไปในหู

“หนูได้ยินเสียงทะเลค่ะ!”

เหมือนเอาเปลือกหอยมาแนบหู เสียงอากาศพัดผ่าน
หน้ากระตาดฯ พอยิ้มแล้วเอามือประคองแก้มฉัน

“มันหายใจเธอคะพ่อ” ฉันถาม

“ใช่แล้วจ๊ะ” พ่อตอบ “เรื่องราวกำลังหายใจ”

ตอนพ่อจากไปในที่สุดด้วยโรคไข้หวัดสเปนเมื่อปี 1918
ฉันนั่งอยู่กับท่านทั้งคืน จับมือเย็นเฉียบของท่านไว้ อ่านหนังสือ
เล่มโปรดของท่าน *เรื่องราวชีวิตส่วนตัวของเดวิด คอปเปอร์ฟิลด์*⁴
โดยชาร์ลส์ ดิกเกนส์⁵ ให้ท่านฟัง ฉันคิดอย่างไรดียงสาวว่า
ถ้อยคำเหล่านั้นจะพาท่านกลับมา

“หนูไม่ยอมแต่งงานกับผู้ชายที่หนูไม่เคยแม้แต่จะเห็นหน้า
เพียงเพื่อรักษาสถานะการเงินของครอบครัวหรอก ความคิด
ทั้งหมดนี้ช่างบ้าบอสิ้นดี”

แปร่งทำความสะอาดหล่นลงจากมือของมิสซิสบาร์เรตต์
ขณะที่ฉันพูด และเสียงโลหะกระทบหินอ่อนก็ทำให้สีหน้าของ
พี่ชายฉันบิดเบี้ยว เขาเกลียดเสียงดังทุกรูปแบบ

“ออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้!”

หญิงผู้นำสารข้อเข้าไม่ดีเอาจากๆ เธอต้องพยายามถึง
สามครั้งกว่าจะลุกขึ้นและออกจากห้องไป ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าเธอ
หักห้ามใจไม่ให้กระแทกปิดประตูตามหลังได้อย่างไร

ฉันยืนกรานปฏิเสธต่อไป

“ถ้าหนูเป็นภาระของแม่กับพี่มากขนาดนั้น หนูก็จะย้าย
ออกไปค่ะ”

⁴ *The Personal History of David Copperfield*

⁵ Charles Dickens (ปี 1812 - 1870) นักเขียนชาวอังกฤษ

“แล้วเกิดว่าแจะไปไหนได้นั้นหรอ แกไม่มีเงินสักหน่อย” แม่ซึ่งอยู่ในวัย 60 ชี้อะเดิ่น ท่านพูดเสมอว่าการมีฉันนั้นเป็น “เรื่องประหลาดใจเล็ก ๆ” ของครอบครัว ซึ่งจะฟังดูน่าเอ็นดู ถ้าเผอิญฉันไม่รู้ว่แม่เกลียดเรื่องประหลาดใจ การเติบโตในบ้าน ที่มีแต่ผู้ใหญ่ยิ่งเพิ่มแรงกระตุ้นให้ฉันอยากมีอิสระและออกไป สัมผัสโลกยุคใหม่

“หนูมีเพื่อน” ฉันยื่นกรรณ “หนูไปทางนทำก็ได้”

แม่ร้องเสียงแหลม

“โอ้วัย นางเด็กอกตัญญู!” ลินดอนคำรามพลางคว้าข้อมือ ของฉันขณะที่ฉันพยายามจะลุกขึ้นจากเก้าอี้

“เจ็บนะ”

“ฉันจะทำให้แกเจ็บยิ่งกว่านี้อีก ถ้าแกไม่เชื่อฟัง”

ฉันพยายามสละบัดแซนออก แต่เขาจับไว้แน่น ฉันมองแม่ ซึ่งกำลังเพ่งพินิจพรมบนพื้นอย่างแน่วแน่

“เข้าใจแล้ว” ฉันเอ่ยเมื่อเข้าใจในที่สุดว่าตอนนี้ลินดอนคือ หัวหน้าครอบครัว และเขาจะเป็นคนตัดสินใจ

“เข้าใจแล้วไ้” เขายังคงจับข้อมือฉันไว้ พนมหายใจ เหม็นเปรี้ยวใส่หน้าฉัน “ถามว่าเข้าใจแล้วไ้ต่อ”

ฉันสบตาเขาและพยายามดึงมือออกอีกครั้ง “ฉันจะไปพบ คู่หมยคนนั้น”

“แจะแต่งงานกับเขา” เขายืนยันกับฉันและปล่อยมือข้าๆ

ฉันลูปกระโปรงลงและหนีบทหนังสือไว้ใต้แขน

“เอละ จันก็ตกลงตามนี้” ลินดอนเอ่ย สายตาเย็นชา ของเขามองไปที่ไหนสักแห่งเลยจากฉันไป “ฉันจะเชิญออสติน มากินมื่อเย็นค่ำวันนั้นและทุกอย่งก็จะเรียบร้อย”

“คะ พี่” ฉันเอ่ย ก่อนเดินกลับห้องนอนชั้นบน

ฉันค้นล้นชักบนสุดของโต๊ะเครื่องแป้งและเจอบุหรีที่ขโมยมาจากที่ซ่อนของมิลลิสบาร์เรตต์ในครัว จากนั้นก็เปิดหน้าต่างแล้วจุดบุหรีสูบเข้าไปช้า ๆ และยาวนานเหมือนผู้หญิงสวดสังหารในภาพยนตร์ ฉันนั่งที่โต๊ะเครื่องแป้งและวางบุหรีบนเปลือกหอยนางรมที่เก็บจากชายหาดเมื่อฤดูร้อนปีที่แล้ว เป็นวันหยุดพักผ่อนที่สบายใจไร้กังวลกับเงิน เพื่อนสนิทของฉัน ก่อนที่เธอเองจะแต่งงานไป ถึงแม้ผู้หญิงสมัยนี้จะมีสิทธิ์ลงคะแนนเสียงแล้ว แต่การแต่งงานที่ดีก็ยังถือเป็นทางเลือกเดียวของผู้หญิงอยู่ดี

ฉันแต่ท่าย่อยตรงปลายผมของตัวเองขณะมองเงาสะท้อนในกระจก แม่เกือบเป็นลมเมื่อเห็นว่าฉันทำอะไรกับผมยาว ๆ ของตัวเอง “หนูไม่ใช่เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ อีกต่อไปแล้วนี่คะ” ฉันบอกแม่ แต่ฉันเชื่อคำพูดนั้นจริงๆ หรือเปล่านะ ฉันจำเป็นต้องเป็นสาวสมัยใหม่และจำเป็นต้องเลี้ยง แต่เมื่อไม่มีเงิน ฉันจะทำอะไรได้อีกนอกจากเชื่อฟังผู้ใหญ่ในบ้าน ตอนนี้เองที่คำพูดของพ่อผุดขึ้นมา...หนังสือเป็นเหมือนประตูไปสู่สถานที่อื่น ๆ ฉันมองไปยังชั้นหนังสืออีกครั้งและสูบบุหรีเข้าไปอีกคำใหญ่

“เนลลี่ บลาย⁶ จะทำยังไงกันนะ” ฉันถามตัวเองอย่างที่มีกจะทำ สำหรับฉัน เธอคือแบบอย่างของความไม่คร่ำมเกรง - เธอเป็นนักข่าวอเมริกันรุ่นบุกเบิกที่ได้แรงบันดาลใจจากหนังสือ

⁶ Nellie Bly นามปากกาของเอลิซาเบท คาแครน (ปี 1864 - 1922)

ของจูลส์ เวิร์น⁷ และได้เดินทางรอบโลกในเวลาเพียง 72 วัน 6 ชั่วโมง และ 11 นาที เนลลีพูดเสมอว่าพลังงานที่นำมาใช้อย่างเหมาะสมในทิศทางที่เหมาะสมจะทำให้ทุกสิ่งสำเร็จลุล่วงได้ ถ้าเป็นเด็กผู้ชาย ฉันคงจะสามารถประกาศเจตนารมณ์ในการออกเดินทางท่องยุโรปครั้งใหญ่ก่อนแต่งงาน ฉันปรารถนาจะได้สัมผัสวัฒนธรรมที่แตกต่าง แม้จะอายุ 21 แล้ว แต่ฉันไม่เคยทำอะไรทั้งนั้น ไม่เคยเห็นอะไรทั้งสิ้น ฉันมองหนังสือของตัวเองอีกครั้งแล้วก็ตัดสินใจได้ ก่อนจะสูบบุหรี่จนหมดมวน

“คุณให้ฉันได้เท่าไรคะสำหรับของพวกนี้” ฉันมองขณะที่มิสเตอร์เทอร์ตันตรวจสอบหนังสือ *วูธเชอริงไฮด์ส* และ *คนค่อมแห่งโนเตรดาม*⁸ ฉบับปกแข็งของฉัน

เขาเป็นเจ้าของร้านไร้อากาศ ซึ่งจริง ๆ แล้วเป็นแคโถงทางเดินที่ยาวมาก ๆ และไม่มีหน้าต่างสักบาน ควันจากกล่องยาสูบของเขาทำให้อากาศหนืดข้นจนฉันเริ่มน้ำตาไหล

“สองปอนด์ และนั่นก็ถือว่าใจดีแล้วนะ”

“โอ๊ะ ไม่ได้ นะคะ ฉันต้องการเงินมากกว่านั้นมาก”

เขาเห็นหนังสือ *เรื่องราวชีวิตส่วนตัวของเดวิด คอปเปอร์ฟิลด์* ของพ่อฉันแล้วเริ่มพลิกดูข้างในก่อนที่จะหัน

“เล่มนั้นไม่ขายค่ะ มันมี...คุณค่าทางใจ”

⁷ Jules Verne (ปี 1828 - 1905) นักเขียนชาวฝรั่งเศส

⁸ *The Hunchback of Notre Dame*

“อา เล่มนี้สีที่น่าสนใจ คนเรียกกันว่า ‘ฉบับอ่าน’ เพราะ ดิกเกนส์อ่านหนังสือฉบับนี้ในกิจกรรมอ่านหนังสือในที่สาธารณะ” จมูกที่ใหญ่กับดวงตาหริ่เล็กทำให้มีสเตอร์เทอร์ตันดูคล้ายเบตเจอร์ หรือไม่กี่ตัวต่อน เขาดมกลิ่นหนังสือล้ำค่าเล่มนั้นราวกับมันคือเห็ดทรัฟเฟิล

“คะ ฉันรู้ค่ะ” ฉันเอ่ย พยายามจะคว้าหนังสือเล่มนั้น คืบจากอุ้งมือละโมบนั่น แต่เขายังคงเอ่ยขึ้นชมต่อไปราวกับ กำลังประกาศขายในงานประมูล

“เย็บเล่มอย่างประณีตด้วยปกหนังลูกวัวสีแดงเป็นเงา เป็นฉบับที่มีเสน่ห์มากเลยนะ ทั้งการเดินทองตรงสันหนังสือ ขอบกระดาษทุกแผ่นก็อาบสีทอง ไบเอนด์ปกหน้ากับปกหลังเป็นลายหินอ่อนด้วย”

“หนังสือเล่มนั้นเป็นของขวัญจากพ่อของฉันคะ มันไม่ได้ มีไว้ขาย”

เขามองฉันจากเหนือขอบแว่นตาอย่างพินิจพิจารณา “มิส...”

“มิสคาร์โลล์ค่ะ”

“มิสคาร์โลล์ นี่คือตัวอย่างของหนังสือหายากที่ถูกเก็บรักษา อย่างดีที่สุดเท่าที่ผมเคยจับต้องมาเลยทีเดียว”

“แล้วก็มีภาพประกอบของแฮ็บบลิต เค. บราวน์⁹ ด้วย เห็นคำว่าพิซที่เป็นนามปากกาของเขาไหมล่ะคะ” ฉันเสริมด้วยความภาคภูมิใจ

“ผมเสนอราคาให้ได้ 15 ปอนด์”

⁹ Hablot Knight Browne (ปี 1815 - 1882) นักวาดภาพประกอบ และศิลปินชาวอังกฤษ

โลกส่งดั่งนั้นเช่นที่มักจะเป็นในวินาทีก่อนการตัดสินใจที่พลิกชีวิต เส้นทางหนึ่งคืออิสรภาพและอนาคตที่ไม่แน่นอน อีกเส้นทางคือกรงทอง

“20 ปอนด์ค่ะ มิสเตอร์เทอร์ตัน แล้วฉันจะยอมขาย”

เขาหรีตาลงและเผยรอยยิ้มเพื่อนๆ ออกมา ฉันรู้อยู่แล้วว่าเขาจะยอมจำยอม เหมือนที่ฉันรู้ว่าฉันจะยอมอุทิศชีวิตเพื่อเอาหนังสือเล่มนั้นกลับคืนมา เมื่อมิสเตอร์เทอร์ตันหันหลังกลับฉันก็เก็บ *วูธเธอริงไฮตส์* ของตัวเองลงกระเป๋า ก่อนจะเดินออกไป นั่นคือจุดเริ่มต้นอาชีพคนขายหนังสือของฉัน

บทที่สอง

มาร์กา

ดัลลัน เก้าเดือนก่อน...

ครั้งแรก ที่มาถึงบ้านอิฐแดงสไตล์จอร์เจียนถนนฮาเพนนี่เลน ในคำที่เหน็บหนาวและมีดมืด พร้อมหยาดน้ำฝนที่หยดตึงๆ จากลือแจ็กเก็ต ฉันไม่ได้วางแผนจะอยู่ที่นี้ต่อ เพราะน้ำเสียงของผู้หญิงที่รับโทรศัพท์ฟังดูไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย แต่ฉันก็ไม่มีที่อื่นให้ไปแล้ว ชำยังเหลือเงินเพียงน้อยนิด ฉันออกเดินทางจากอีกฟากของประเทศมายังดัลลันเมื่อหนึ่งสัปดาห์ที่แล้ว มันเริ่มต้นขึ้นที่ป้ายรถเมลล์อันโดดเดี่ยวหน้าหมู่บ้าน ฉันไม่รู้ตัวเองนั่งอยู่ที่ป้ายรถเมลล์แห่งนี้นานแค่ไหน ไม่รู้ว่าอากาศหนาวหรืออุ่น และไม่รู้ว่ามีใครเดินผ่านไปมาหรือไม่ เพราะประสาทสัมผัสทุกส่วนของฉันตื้อตันจากแรงกระตุ้นอันท่วมท้น - แรงกระตุ้นที่บอกให้ไปจากที่นี่ซะ ตาขาวของฉันมองไม่ถนัด จึงไม่เห็นตอนรถเมลล์จอดลงในที่สุด ฉันเข้าไปหมดทั้งตัว และพอยับออกจากกำแพงหิน กระดุกซี้โครกก็ส่งเสียงโอดครวญ ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ยอมให้ตัวเองกลับไปคิดถึงที่นั่น ยังไม่ใช่วันนี้ แม้ตอนที่คนขับลงมาช่วยยกกระเป๋าแล้วมองมาเหมือนฉันเพิ่งหลบหนีออกมาจากสถานกักกัน ฉันก็ไม่ยอมให้ความคิดของตัวเองกลับไปคิดถึงที่แห่งนั้น

“ไปไหนเหอครับ” เขาถาม

ที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ที่นี่

“ดับลินค่ะ” ฉันตอบ ดับลินอาจไกลมากพอแล้ว ฉันมองภูมิทัศน์ชนบทเคลื่อนผ่านหน้าต่าง ฉันโคตรเกลียดทุ่งนาพวกนั้นเลย แล้วก็เกลียดเมืองเล็กๆ ที่มีโรงเรียนหนึ่งโรง มีโบสถ์หนึ่งหลัง และมีผับเป็นโหลเมืองนี้ ความทึมเทาของมันทั้งน้ำหนักลงบนตัวฉัน ฉันคงพลอยหลับไปแน่ๆ เพราะฉันสะดุ้งขณะคิดว่าเขาทับอยู่บนตัวฉันอีกครั้ง – ฉันจึงยกมือขึ้นปิดหน้า ไม่รู้ว่าต้องปกป้องอะไรดี เขาเร็วเกินไป และเมื่อเขาคว้าเหล็กเขี่ยเตาผิงได้ ทุกอย่างก็หลุดลอยไปจากฉัน ทุกอย่างเลย ทุกความหวังอันเงาและไร้เดียงสาที่ฉันมี ฉันเรียนรู้อะไรบางอย่างในช่วงเวลานั้น นั่นก็คือ เราอยู่บนโลกใบนี้ตามลำพัง ไม่มีใครมาช่วยเราได้ คนไม่ได้เปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน ไม่มาขอโทษขอโพยและเริ่มให้เกียรติเรา พวกเขาคือก้อนความเจ็บปวดรวดราวที่จะระบายใส่ใครก็ตามที่ระบายใส่ได้ ฉันจึงต้องช่วยให้ตัวเองรอดปลอดภัย

“ขอกาแฟกับแซนด์วิชอย่างชีสค่ะ” ฉันบอกบริการโดยเลือกสิ่งที่ถูกที่สุดในเมนู

เมื่อไม่มีโชคในการทำงานผ่านช่องทางออนไลน์ ฉันเลยคว่ำหนังสือพิมพ์ที่กองถื่นแล้วเริ่มเปิดไปยังหน้าหางาน นอนไฮสเทลไปแค่สัปดาห์เดียว ฉันก็แทบหมดตัวแล้ว ตอนนั้นเองที่ฉันเห็นโฆษณา นั้น รับคนดูแลบ้าน พร้อมอาหารและที่พัก ฉันจึงกดโทร.ออก พอวันรุ่งขึ้นก็ได้มายืนอยู่หน้าบ้านได้บ้านที่ดูโอ้อวดอย่างยิ่ง แล้วก็เคาะประตูสีดำเงาแวบ มาตามไบรเดน

ซึ่งเป็นชื่อที่เธอบอกให้ฉันเรียก ไม่เหมือนใครที่ฉันเคยเจอมาเลย เธอสวมผ้าพันคอชนกกับต่างหูเพชรเหมือนตัวละครจากละครโทรทัศน์ย้อนยุคเรื่องไหนสักเรื่อง ภายในห้านาที มาตามโบวเดนก็เล่าเรื่องราวสมัยที่เธอยังโลดแล่นอยู่ในโรงละครรอยัล เต้นรำกับคณะรอยัลเลิต์ดัล และร่วมแสดงในละครเก่าๆ ที่ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อนให้ฟังแล้ว

“คนอื่นพูดกันว่าฉันประหลาด แต่ฉันก็ว่าพวกเขาน่าเบื่อดังนั้นมันก็แล้วแต่มุมมองของแต่ละคนนั่นแหละ เธอชื่ออะไรแล้วนะ”

“มาร์ทาค่ะ” ฉันเอ่ยซ้ำเป็นครั้งที่สามขณะที่สามขณะเดินตามเธอลงบันไดไปยังห้องใต้ดิน มาตามโบวเดนถือไม้เท้าช่วยเดิน และถึงจะทำท่าเหมือนใช้งานมันอย่างจริงจัง แต่เธอก็ดูคล่องแคล่วทีเดียว ฉันเดาว่าเธออาจอยู่ในวัย 80 แต่ก็ดูไร้กาลเวลา – เป็นนักแสดงหญิงที่เลือกสวมบทบาทผู้ถูกหยุดเวลาไว้ตลอดกาล

“เออละ เด็กสาวคนล่าสุดที่อยู่ที่นี่มีความสุขมาก ๆ เลยนะ” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงเตือนว่าฉันก็ควรรู้สึกแบบนั้นเหมือนกัน

มันมืดมาก ฉันมองอะไรไม่เห็นเลย นอกจากหน้าต่างครึ่งบานใกล้เพดานซึ่งสามารถมองเห็นเท้าของผู้คนเดินผ่านไปมาที่ระดับถนนได้ มาตามโบวเดนใช้ไม้เท้ากดสวิตช์ไฟ หลังจากตาพร่าไปชั่วขณะเพราะแสงจากหลอดไฟดวงใหญ่ในโคมไฟที่ห้อยลงมาจากเพดาน ฉันก็เห็นเตียงเดี่ยวที่มมู่ห่อหุ้มด้วยผ้าที่ผนังฝั่งตรงข้าม มีครีวขนาดเล็กอยู่ข้างประตู ถัดจากพื้นที่ครีวไปเล็กน้อยมีประตูทอดไปสู่ห้องน้ำขนาดเล็กพร้อมฝักบัว เสื้อน้ำมันปูพื้นม้วนงอตรงขอบ กระดาษกรุฝ้าผนังก็เช่นกัน แต่ฉันกลับรู้สึกถึงความปลอดภัยได้ทันที มันเป็นพื้นที่ที่ฉันพูดได้ว่าเป็นของตัวเอง

ฉันสามารถปิดประตูและไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครพงมันเข้ามา

“เป็นไง” มาตามโบวเดนถามพลางเลิกคิ้ว

“น่าอยู่มากค่ะ” ฉันตอบ

“มันแน่นอยู่แล้ว ฉันบอกเธอไปว่าอะไรละ”

“ถ้าอย่างนั้น แปลว่าฉันได้งานแล้วหรือคะ”

มาตามโบวเดนหรีตาสำรวจรูปลักษณะอันยับเยินของฉัน
ขอขอบคุณพระเจ้าที่สายตาเธอน่าจะแย่มาก เพราะเธอจะไม่เห็น
รอยบวมช้ำบนใบหน้าของฉัน หรือถ้าเห็น นั่นก็ไม่ได้ทำให้เธอ
รู้สึกรังเกียจ

“อ้อ ก็น่าจะอย่างนั้นละมั้ง” เธอยอมรับ “แต่อย่าได้ใจ
ไปละ ฉันจ้างเธอก็เพราะไม่มีทางเลือกอื่นเท่านั้นแหละ ไม่มี
คนอื่นมาเลยสักคน เชื้อใหม่ละ นั่นคือปัญหาของคนรุ่นเธอ
ไม่อยากทำงานสุจริตตอนกลางวัน อยากจะตึกๆ ตึกๆ อะไรนั่น
กันหมดแล้วทุกวันนี้ คิดแต่จะจับเสือมือเปล่ากัน”

มาตามโบวเดนยังคงพูดไม่หยุดขณะเดินออกจากห้อง
และขึ้นบันไดไป ฉันค่อยๆ นั่งลงบนเตียงและฟังเสียงสปริงที่
ลั่นเอี้ยดอี๊ดเหมือนแอ็กคอร์ดเตียนพังๆ อยู่ใต้ร่าง ถึงอย่างนั้น
ก็ไม่ใช่ไรเลย เพราะไม่มีใครจะหาตัวฉันเจอที่นี่ ฉันตั้งนาฬิกา
ปลุกไว้ที่เจ็ดโมง เห็นได้ชัดว่านายจ้างคนใหม่ของฉันคาดหวัง
“ประสบการณ์การกินอาหารอันยอดเยี่ยม” ในตอนเช้า และฉัน
ก็ต้องเสกมือเข้าระดับมิชลินสตาร์จากอะไรก็ตามที่มีในตู้เย็น
ฉันจะคิดเรื่องนั้นทีหลัง จากนั้นฉันก็พลอยหลับไปอย่างมีความสุข
โดยไม่ทันได้เปลี่ยนเสื้อผ้าชั้นๆ หรือปิดมู่ลี่หน้าต่างด้วยซ้ำ

ฉันลุกขึ้นนั่งทันทีที่ตื่นนอน ทำไมถึงได้สว่างขนาดนี้นะ ฉันอยู่ที่ไหนกัน แล้วทำไมนาฬิกาปลุกถึงได้ดังขึ้นมา สมอของฉันค่อยๆ ตอบคำถามเหล่านี้ไปที่ละข้อ แล้วฉันก็ก้มมองกางเกงยีนตัวเก่ากับเสื้อกันหนาวหลวมๆ ของตัวเอง ถึงจะไม่แน่ใจว่าเครื่องแบบแม่บ้านควรเป็นอย่างไร แต่มันคงไม่ใช่แบบนี้แน่ ฉันเปิดกระเป๋าดูแล้วหยิบชุดเดรสผ้าฝ้ายสีเทาตัวยาวออกมาแทบจำไม่ได้เลยว่าเอาชุดนี้มาด้วย แต่ตอนนั้นบางส่วนของสมอของฉันคงจะคิดถึงเสื้อผ้าที่ไม่ต้องรัดแน่นๆ ฉันรีบถอดเสื้อกันหนาวออก และกำลังจะถอดชิพกางเกงยีนตอนเห็นขาท่อนล่างซึ่งเดินอยู่นอกหน้าต่างห้องใต้ดินที่ผนังข้างตัวบ้าน ฉันกลืนหายใจจนกระทั่งเห็นรองเท้าบูตหนังกลับสีน้ำตาลพร้อมเชือกผูก มันไม่ใช่รองเท้าของเธอ ฉันมองพลางยกเสื้อกันหนาวขึ้นมาบังเสื้อชั้นใน ขณะที่เจ้าของรองเท้าเดินไปมาแล้ววนเป็นครึ่งวงกลม ผู้ชายคนนี้ทำบ้าอะไรอยู่เนี่ย ฉันรู้สึกถึงความโกรธที่พุ่งขึ้นมา จึงผลักบานหน้าต่างให้เปิดออกโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย ก่อนจะยื่นศีรษะออกไปโดยเอาแขนสองข้างเกาะขอบหน้าต่างไว้

“นี่ คุณ”

“ไม่มีคำตอบ ฉันกระแอมเสียงดัง แต่ยังคงไม่มีคำตอบ

“มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่า”

“ผมคิดว่าคุณไม่น่าจะช่วยอะไรได้นะ”

ฉันประหลาดใจที่ได้ยินสำเนียงอังกฤษตอบกลับมา และเริ่มคิดไปแล้วว่าทำไมไม่ได้ติดอยู่กับตัวของใครสักคนเลย ฉันยังไม่เห็นหน้าของเขาแต่ก็อ่านลักษณะบางอย่างของเขาได้แล้ว นี่คือ

สิ่งที่ฉันทำมาตลอด การอ่านคนนะ ถึงบางครั้งมันจะสร้างปัญหาให้ฉันก็เถอะ คนคนนี้ดูใจลอย เหมือนกำลังค้นหาอะไรบางอย่างและไม่มีความสุข

“คุณมาทำอะไรอยู่ตรงนี้คะ” ฉันสนทนากับหน้าข้างของเขาคือ

“ผมคิดว่านั่นไม่ใช่ฐานะการอะไรของคุณสักนิดเลยนะ แล้วคุณมาทำอะไรอยู่ตรงนี้ล่ะ”

“ฉันอยู่ที่นั่น” ฉันตอบ แอบเสียใจที่ไม่ปิดมูลิไปเสียแต่แรก “เพราะฉันเชิญคุณไปถ้ามองที่อื่นเถอะ” เสียงฉันสั้นเล็กน้อย แม้จะไม่พร้อมเผชิญหน้ากับคนแปลกหน้า แต่ฉันก็ต้องการความเป็นส่วนตัวเหมือนกัน ฉันได้ยินเสียงรองเท้าบูตของเขาเสียดสีกับพื้นดิน และพอรู้ตัวอีกที เขาก็ย่อตัวลงมา ใบหน้าของเขาจึงปรากฏอยู่ตรงหน้าฉัน เป็นใบหน้าที่ไม่เข้ากับเสียงพูดซึ่งฟังดูคมกริบจนเหมือนจะตัดนิ้วเราให้ขาดได้เลยสักนิด ดวงตาสีน้ำตาลหรือสีเขียว หรือไม่ก็สีเฮเซลนัทของเขาฉายแววอบอุ่น ผมของเขาดกลงมาปรกตาอยู่ตลอด แต่สีหน้าดูกลางแกลงเหมือนคนที่พร้อมทำลายทุกคำที่เราพูดออกไป

“เมื่อที่คุณพูดว่าถ้ามองเธอ” เขาถาม ดูซับซ้อนอย่างเห็นได้ชัด “คุณเดินทางข้ามเวลามาจากยุค 80 หรือไงเนี่ย”

ฉันไม่แน่ใจว่าตัวเองไม่ชอบอะไรมากกว่ากัน ระหว่างการถูกเมินกับถูกล้อเลียน รอยยิ้มของเขาทำให้อยากยิ้มตามได้อย่างน่าหงุดหงิด เป็นรอยยิ้มซึ่งเผยให้เห็นฟันที่ไม่สมบูรณ์แบบ และฉันก็อ่านได้ว่ามันเป็นผลมาจากความหลงใหลทางด้านกีฬาวงล้อของเขา น่าจะเป็นฟุตบอล ลูกบอลกระแทกหน้าเขาคอนยีนขวางลูกโทษ แล้วฉันก็ยิ้ม ก่อนจะหยุดก็ทันที

“นี่ ถ้าคุณไม่หยุดตามเกาะเกาะหรือทำอะไรก็ตามที่คุณกำลังทำอยู่ ฉันจะโทร.แจ้งตำรวจนะ”

เขายกมือทั้งสองขึ้นเป็นเชิงยอมแพ้

“ขอโทษที นี่คุณ ผมชื่อเฮนรีครับ” เขาเอ่ยพลางยื่นมือให้ฉันจ้องมันและมองขณะที่เขาหดมือกลับไปอย่างชัดเจน

“ผมไม่ได้แอบมองคุณทางหน้าต่างเลย รับรองได้ ผมกำลัง...ผมกำลังหาอะไรบางอย่างนะ”

น่าเชื่อตายละ ฉันคิด

“คุณทำอะไรหยาละ”

“อืม...” เขามองรอบๆ พื้นที่ที่กว้างระหว่างบ้านของมาตามโบวเดนกับบ้านของเพื่อนบ้าน เขามือเสยผมที่ยุ่งเหยิงอยู่แล้วให้ยุ่งมากขึ้น “ผมไม่ได้ทำมันหายซะทีเดียว...”

ฉันกลอกตา เขาเป็นพวกถ้ามองแหงๆ หรืออะไรทำนองนั้น โอ้คนลามก! คำนี้แหละ ตอนที่ฉันกำลังจะพูดคำนี้ เขาก็โพล่งคำที่ฉันไม่คาดคิดออกมา

“ซ้ากนะ! ผมกำลังมองหาซ้าก—”

“ไอ้ะ ตายจริง มีคนตายที่นั่นแหละอว ว่าแล้วเชียว ฉันรับรู้ได้เลยว่าบรรยากาศที่นี่พิลึกชอบกล รู้สึกได้ทันทีที่มาถึง—”

“ไม่ครับ ไม่ใช่ ให้ตายเถอะ ไม่ ไม่ใช่ซ้ากแบบนั้น” เขาก้มศีรษะลงเพื่อสบตาฉันอีกครั้ง “คืออย่างนี้ครับ ผมรู้ว่าอาจฟังดูประหลาด แต่ผมรับรองได้ว่ามันไม่ใช่อะไรไม่ดีเลย แค่อธิบายยากนะ”

ไม่มีใครพูดอะไรอยู่ชั่วขณะหนึ่ง เขาคู้ตัวอยู่ข้างกำแพงทรงจั่ว ส่วนฉันก็ยืนอยู่บนเก้าอี้ครวโดยที่ครึ่งตัวยื่นออกไปนอกหน้าต่าง ตอนนั้นเองที่ฉันได้ยินเสียงกระดิ่งดังขึ้น

“เสียงอะไรนะ” เขาทาม พยายามจะมองเข้ามาข้างใน

ฉันมองไปรอบ ๆ และเห็นกระดิ่งหน้าต่างโบราณมากมาย
ลูกหนึ่งที่มีสายไฟวิ่งหายไปเหนือเพดาน จากสิ่งต่างๆ ที่เห็น
ดูเหมือนว่าฉันกำลังใช้ชีวิตอยู่ในละครเรื่อง *ดาวน์ตันแอบบี้*¹
จริงๆ เลย แล้วฉันก็หันกลับไปหาเขา เฮนรีคนนั้นนะ

“ช่วยอะไรสักอย่างเถอะ ไม่ว่าคุณจะทำอะไรอยู่ก็ตาม
ช่วยไปหาที่อื่นเถอะนะ” ฉันเอ่ยแล้วปิดหน้าต่างใส่หน้าเขาอย่างแรง

¹ *Downton Abbey* (ปี 1912 - 1926) ละครย้อนยุคของอังกฤษ
พูดถึงตระกูลสูงศักดิ์ในศตวรรษแห่งหนึ่งกับเหล่าคนรับใช้และเหตุการณ์
สำคัญที่ส่งผลต่อชีวิตของทุกคนในศตวรรษ

บทที่สาม

เฮนรี

WU นั่งเลียดเปียร์กินเนสหนึ่งโพนต์อยู่ที่ผับเดียวกันกับเมื่อคืนก่อนและคืนก่อนหน้านั้น ถึงขั้นนั่งเก้าอี้สตูลตัวเดิมที่ซุกอยู่ตรงมุมด้วย เพลงรักบนเบื่อน¹ ดังคลออยู่เบื้องหลังผมเคาะปลายรองเท้ากับพื้นไม้ของบาร์ไปตามจังหวะ

บางครั้งฉันรู้สึกว่าจะต้อง - ก๊อก ก๊อก - หนีไป ฉันต้อง - ก๊อก ก๊อก

ผมกำลังอ่านบันทึกของตัวเองที่เขียนขึ้นเมื่อวาน

ตลอดช่วงชีวิต เราจะใช้เวลาหกเดือนไปกับการตามหาสิ่งของที่หายไป บริษัทประกันแห่งหนึ่งเคยทำแบบสำรวจที่ชื่อว่า มนุษย์แต่ละคนจะวางของผิดที่เฉลี่ยถึงวันละเก้าชิ้น นั่นหมายความว่าพออายุ 60 เราจะทำของหายได้สูงถึง 200,000 ชิ้น เมื่อพูดถึงหนังสือ มีหนังสือปกอ่อน ต้นฉบับ หรือร่างลายมือเท่าไรแล้วที่สูญหายหรือถูกลิ้มมาตั้งแต่ประวัติการจำนวนของมันนั้นนับไม่ถ้วน มีห้องสมุดที่ถูกลิ้มอีกก็แห่งยังคงซ่อนเร้นอยู่ อย่างห้องสมุดตุ่นหวง ณ ขอบทะเลทรายโกบีที่ถูกปิดตายนานร่วม 1,000 ปี และถูกค้นพบแทบจะโดยบังเอิญโดยนักพรตเต๋า

¹ Tainted Love

ผู้เอามือเคาะขณะกำลังฟังกำแพงตอนสูบบุหรี่
หลังกำแพงนั้น ท่านพบเอกสารโบราณของสูงเป็น
ภูเขาเลากาเกือบสิบฟุต ประกอบด้วยคัมภีร์ภาษา
ต่าง ๆ 17 ภาษา ใครจะบอกได้ละว่ามีขุมทรัพย์
อะไรอีกบ้างที่รอให้ถูกค้นพบ มีข่าวของอะไรอีกบ้าง
ที่สูญหายไปและยังรอคอยการนำกลับมาเปิดเผย
สู่แสงสว่าง

อย่างน้อย นั่นคือสิ่งที่ผมเตือนตัวเองตอนที่ใช้เวลาอีก
คำคืนหนึ่งในห้องพักพร้อมมือเข้าซึ่งผมไม่มีเงินจ่าย จดบันทึก
เรื่องร้านหนังสือที่ไม่มีอยู่จริงลงในสมุดบันทึก ว่าแต่มันเคยมี
อยู่จริงหรือเปล่าละ สิ่งเดียวที่ผมมีคือจดหมายที่นักสะสมหนังสือ
หายากผู้ประสบความสำเร็จที่สุดคนหนึ่งของโลกเขียนถึงเจ้าของร้าน
ที่ชื่อมิสโอพาลีน เกรย์ โดยหารือกันเรื่องต้นฉบับที่สูญหายไป
ผมไปเจอจดหมายที่ไม่ธรรมดาฉบับนี้ที่ไหนนะหรือ ก็ในห้องเดียว
บนโลกที่ทำให้ความเป็นไปได้กลายเป็นความจริง - ห้องประมูลไล่
ผมใช้เวลาหลายปีมองหาสิ่งที่ใช่ มองหาการค้นพบครั้งยิ่งใหญ่
ที่จะสร้างชื่อให้ตัวเองในโลกหนังสือหายาก และนี่คือสิ่งใกล้เคียง
ที่สุดที่ผมเคยพบเห็น

ผมควรนั่งเครื่องบินกลับไปอังกฤษตั้งแต่หลายวันก่อนแล้ว
ผมจับ “ของดำ” ตามที่คนท้องถิ่นเรียกขานกันอีกหนึ่งอีกใหญ่
แรงกระตุ้นเกิดขึ้นได้ในทุกรูปแบบและขนาด และแรงกระตุ้น
ที่ทำให้ผมอยู่ไอร์แลนด์ต่อคือการไม่อยากถูกมองเป็นคนลึ้มเหลว
โดยสิ้นเชิง นั่นคือสิ่งที่ทุกคน - รวมถึงตัวผม คาดหวัง ถ้าไม่มี
ใครมองว่าเราจริงจัง แล้วเราจะหวังให้ตัวเราเองมองตัวเองว่า

จริงจังได้อย่างไรกันล่ะ ผมโทษพ่อเรื่องนี้ และผมก็รู้สึกผิดด้วย ความทรงจำแรกสุดที่มีเกี่ยวกับพ่อคือความรู้สึกถูกรุ้มศพ พ่อบอกให้ผมยืนขึ้นแล้ว “แสดง” ด้วยไมโครโฟนของเล่นที่ได้มาใหม่ มันคงเป็นช่วงคริสต์มาสแน่ๆ เพราะพ่อชวนเพื่อนมาบ้าน ผมร้องเพลงไปสองสามเพลง ใครจะไปจำได้ล่ะว่าเพลงอะไรบ้าง แต่สิ่งเดียวที่ผมจำได้คือเสียงหัวเราะของพ่อ เสียงที่เกือบเหมือนเสียงซู่คำรามของสุนัขป่าเวลาพ่อเมาหนักๆ คนอื่นๆ ก็ร่ำมวงด้วย และผมก็หน้าร้อนผ่าวจนแทบไม่ได้สังเกตของเหลวอุ่นๆ ที่ไหลลงมาจากหว่างขา

“มันฉี่รดแล้วนั่น!” พ่อผมหัวเราะจนตกจากเก้าอี้เพราะความขบขัน

ผมจำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น แม่คงเข้ามาช่วยไว้ แต่จากนั้นเป็นต้นมา ผมก็ถูกตราหน้ามาตลอดว่าเป็นคนขี้แยและอ่อนไหวเกินเหตุ แล้วการที่ลูซินดา น้องสาวของผม ออกจากห้องแม่มาโดยซุกำปั่นพร้อมต่อล้อ ก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นเลย พ่อเห็ดทูนลูซินดา อันที่จริงเธอทำให้เราทุกคนหวาดเกรงอยู่เล็กน้อย และนั่นก็เป็นการย้ำเตือนอย่างหนักแน่นถึงตำแหน่งผู้อ่อนแอที่สุดในบ้านของผม

จนกระทั่งผมพบจดหมายของโรเซนเบิร์ก

ผมกลายเป็นบุรุษผู้กุมชะตากรรมในทันใด ราวกับช่วงเวลาหลายปีที่ผมพลาดโอกาสสำคัญในการรับวิตามินดีเนื่องจากมัวแต่ซุกตัวอยู่ในห้องสมุดนั้นจะได้รับการไถ่ถอนในที่สุด ผมใช้เวลาอ่านหนังสือในห้องสมุดไปมากเสียจนทุกคนคิดว่าผมทำงานที่นั่น และสุดท้าย ผมเองก็คิดแบบนั้นเช่นกัน การหลอกตัวเองของผมได้ไปถึงระดับที่ค่อนข้างน่าทึ่งเมื่อผมเริ่มบอกพนักงานคนอื่นๆ ว่า

พวกเขาควรทำงานอย่างไร พอแม่รู้เรื่องนี้เข้า ท่านก็โกรธเสียไม่มีดี “เสียตายเงินค่าเทอมทั้งหมดนั่นที่ฉันจ่ายให้แกจริง ๆ! แกไม่เคยแม้แต่จะเข้าสอบสักครั้งด้วยซ้ำ เฮนรี!”

ถูกแล้วครับ แต่ผมเอาเงินนั้นไปลงคอร์สที่สถาบันหนังสือหายากในลอนดอน ดังนั้น มันไม่ได้เสียเปล่าสักหน่อย ผมมีอาชีพนะ ถึงจะไม่มีใครมองว่าการรักหนังสือเก่าอย่างสุดซึ้งคืออาชีพก็ตามที

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ผมไม่เคยตามหาเพาะแสแบบนั้นมาก่อน... ผมไม่มีอะไรเหมือนอินเดียนา โจนส์ เลย ครั้งหนึ่งลูซินดาเคยบอกว่าผมมีใจรักการผจญภัยอยู่เพียงน้อยนิด แล้วดูสิว่าตอนนี้ใครมีใจรักการผจญภัยน้อยนิดกันแน่ แล้วผมก็หัวเราะออกมา เบียร์ต้องไหลขึ้นสมองแล้วแน่ ๆ ผมใช้เวลาหลายสัปดาห์เดินอยู่บนถนนฮาเพนนี่เลนเพื่อหาร่องรอยอะไรสักอย่าง หรือสัญญาณที่พอจะบ่งชี้ได้ว่าครั้งหนึ่งร้านหนังสือเคยอยู่ที่นั่น เหมือนงาสิเข็มๆ ที่ถูกทิ้งไว้บนพรมเวลาเราย้ายโซฟานั้นแหละ แต่ผมไม่พบอะไรเลย

จนกระทั่งเจอหญิงสาวคนนั้น

เธอมาจากไหนกันนะ เธอจ้องผมด้วยดวงตาสีฟ้าที่คมปลาบที่สุดเท่าที่ผมเคยพบเห็น ผมจ้องกลับ เธอดูโกรธ ไม่สิ นึกออกแล้ว เธอดูกลัวต่างหาก เธอมีผิวสีขาวยืดสุดๆ และแก้มกลมๆ นั่นก็มีประกายสีชมพูเรื่อ แต่ไม่อาจปิดบังดวงตาที่มีรอยขำสีม่วงคล้ำน่ากลัวไว้ภายใต้ผมยาวที่ก่ดสีนั้นได้ ทั้งหมดนี้ล้วนทำให้เธอดูเหมือนนางฟ้าผู้กำลังเผชิญด้านทุกข์ ผมอยากคุยกับเธอต่อ แต่จะพูดอะไรได้ล่ะ คุณเคยเห็นร้านหนังสือที่หายไปหรือเปล่าครับ เป็นไปได้ไหมที่บ้านของคุณจะกลืนกินมันเข้าไป คุณพอมีเวลาไป

กินมื่อเย็นกับผมใหม่ อย่างนั้นหรือ ตอนเธอปิดหน้าต่างโครมแล้ว
หันไปโดยที่ยังคงกำเสื้อกันหนาวไว้ตรงหน้าอก ผมมองเห็นรอยสัก
ขนาดใหญ่อยู่เต็มแผ่นหลังของเธอ มันไม่ใช่ลวดลายศิลปะอะไร
แต่เป็นอักขระตัวจิ๋วหลายต่อหลายบรรทัด คล้ายม้วนหนังสือเดดซี

เราได้คุยกันแค่ครูเดียวเอง ทว่าผมมั่นใจว่าเธอเป็นผู้หญิง
ที่ดึงดูดใจที่สุดเท่าที่ผมเคยเจอ แต่ก็น่าหงุดหงิดซะมัดที่เธอทำตัว
ไม่ต่างไปจากผู้หญิงส่วนใหญ่ที่เจอหน้าผมก็เ็นกรังเกียจทันที
ถึงอย่างนั้นก็เถอะ บางทีเธออาจจะรู้อะไรเกี่ยวกับร้านหนังสือ
นั่นก็ได้ ดังนั้นผมจะต้องขุดให้ลึกลงไป แล้วค้นหาเสน่ห์ที่มีอยู่
เพียงน้อยนิด เพื่อล่อลวงให้เธอมาเป็นพวกเดียวกับผมให้ได้

สองชั่วโมงต่อมา ผมกลับถึงที่พัก กำลังยืนอยู่ในโถงทางเดิน
แคบๆ ที่ถูกทำให้แคบลงไปอีกด้วยวอลล์เปเปอร์ลวดลายชวนอึดอัด
ภาพเหมือนในใส่กรอบของสมเด็จพระสันตะปาปาอย่างน้อยห้าองค์
ดอกไม้สีส้มที่ดูจะยี้มเย้ยผม และพรมสีน้ำตาลลายเกลียวก็ไม่ได้
ทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นเลย

“ดื่มชาสักถ้วยไหมจะ ีรัก”

นอรามีใบหน้าคล้ายฮิลดา อีอกเดน² แต่ติดลำเนียงดับลิน
หนักที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ยิน เธอเป็นคนประเภทที่ผ่านโลกมาอย่าง

² Hilda Ogden ตัวละครจากละครโทรทัศน์ของอังกฤษเรื่อง
Coronation Street ชื่อของตัวละครนี้กลายเป็นสัญลักษณ์ของแรงงานหญิง
จากทางเหนือที่ทำงานหนัก

โซโกโซน เธอยืนกอดอกด้วยแขนข้างเดียว มืออีกข้างที่ห้อยอยู่ คีบบุหรีไว้ ดูเหมือนไม่มีสิ่งใดจะทำให้เธอตกใจได้เลย ผมอิจฉา คนแบบนี้ซะมัด ถ้าเกิดระเบิดนิวเคลียร์ขึ้นตอนนี้แล้วทั้งอัฐิทั้งปูน ร่วงพรุลงมารอบตัวเรา นอราอาจจะยังยืนคีบบุหรีหนึ่งอยู่ตรงนั้น พร้อมผมที่ม้วนอยู่ในโรล นึกสงสัยว่าใครส่งเสียงเอะอะ ก่อนจะ กลับไปเจียวไข่มากินกับชาต่อก็เป็นได้

“ไม่ละครับ นอรา ขอบคุณนะครับ ผมกินพายกับมันฝรั่ง หอตมาจากฝับแล้ว”

ผมไม่เคยเจอใครที่เป็นห่วงเรื่องอาหารการกินของผมเท่านี้ มาก่อน และบทสนทนาส่วนใหญ่ของเราก็ลงเอยด้วยความกังวล เรื่องน้ำหนักของผม - ซึ่งโดยรวมแล้วผมมีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ ที่เธอพอใจ

“อ้อ ดีแล้วละ อาหารพวกนั้นช่วยให้อยู่ท้องได้” นอรา พยักหน้าอย่างพึงพอใจ “แล้วคุณก็จะได้กินอาหารโอริชเต็มรูปแบบ ในตอนเช้าด้วย” เธอออกด้วยท่าที่มั่นอกมั่นใจ

ผมพยักหน้าอย่างสุภาพแล้วเริ่มเดินขึ้นบันไดกลับห้อง ที่มีผ้าปูที่นอนไม้และผ้าปูที่นอนเป็นเงาวาว แต่ถึงการตกแต่งจะเป็น เช่นนั้น ที่พักหลังนี้ก็ให้ความรู้สึกเหมือนบ้านในทันที แน่แน่นอนว่า ไม่ใช่บ้านผมโดยตรง แต่เป็นแนวคิดของการได้อยู่บ้านนะ บางที อาจจะเกิดจากวิธีที่นอราทำให้รู้สึกราวกับเธอรู้จักเรามาหลายปี ราวกับเราเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวก็ได้ ซึ่งจากที่ผมบอกได้นั้น ครอบครัวนี้ประกอบไปด้วยสุนัขพันธุ์แจ็กรัสเชลล์สามตัวและ สามี้อีเบอร์รี่ ที่จนแล้วจนรอดผมก็ยังไม่ได้พบ

“เขาอาศัยอยู่ในเพิงนั่นแหละ” นอราบอกตอนพาผมไปดู ห้องน้ำรวมในคืนแรกที่เข้าพัก เป็นห้องน้ำที่เต็มไปด้วยชุดสุขภัณฑ์

สือาโวกาโด เสียงค้อนกระทบไม้สะท้อนมาจากสนามหลังบ้าน “ถ้าทำให้เขานอนอยู่ในนั้นได้ก็คงดี” เธอพูดพลางถอนใจอย่างเอือมระอา

“อ้อ มีจดหมายมาถึงคุณด้วยนะ” ขณะที่พูด เธอก็ล้วงกระเป๋าก้นของผ้ากันเปื้อน “จากสภานะ ดูเป็นทางการเชียว ฉันไม่ได้อ่านหรอกนะ” นอราเสริมอย่างร้อร่นซึ่งเป็นการยืนยันว่าเธอได้อ่านไปแล้ว

บทที่สี่

โอพาสัน

เมื่อสะพานเทียบเรือถูกยกขึ้นและผ้าเช็ดหน้าโบกสะบัดในอากาศ ใจฉันก็เต็มไปด้วยความตื่นเต้นระคนหวาดหวั่น ตลอดคำคืนหนาวเหน็บที่ไม่อาจชมตาหลับบรรลัไฟชนส่งไปรษณีย์ซึ่งมุ่งหน้าสู่โตเวอร์ มีเวลานับไม่ถ้วนให้ฉันตั้งคำถามกับความชาญฉลาดของตนเองในการตัดสินใจหนีไปฝรั่งเศส ฉันมีเวลาพอส่งโทรเลขไปบอกเจนเท่านั้น จึงรู้สึกเสียใจอย่างลึกซึ้งที่ไม่มีโอกาสกล่าวคำอำลาอย่างเหมาะสมให้คนคนเดียวที่ฉันจะคิดถึงฟัง ฉันไม่รู้ว่ามืออะไรอยู่เบื้องหน้า แต่ตระหนักได้ว่าได้ทิ้งสิ่งใดไว้เบื้องหลังแน่นอนว่าแม่จะทุกข์ใจกับการจากไปของฉัน ถ้าไม่ใช่เพราะการสูญเสียลูกสาว ก็เพราะคำซุบซิบนินทาและชื่อเสียงฉาวโฉ่ที่จะเกิดกับตระกูลของเรา ฉันกำลังนำความอัปยศมาสู่ทั้งสองคน แต่ฉันไม่มีทางเลือก ถ้าพวกเขาไม่เสียหน้า อนาคตของฉันก็ต้องพัง และฉันไม่สามารถ ทั้งจะไม่ยอมสละตนบนแท่นบูชาแห่งความคาดหวังของพวกเขาดีเด็ดขาด ฉันมีการศึกษาดีพอจะเอาตัวรอดได้ หรืออย่างน้อยฉันก็คิดแบบนั้น และจะตระหนักได้ในไม่ช้าว่า การศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งชีวิตนั้นโหดร้ายกว่ามาก

ขณะที่ยืนอยู่บนดาดฟ้า ฉันวางกระเป๋าเดินทางไว้ที่ปลายเท้าแล้วมองออกไปยังเส้นขอบฟ้า ผู้โดยสารร่วมทางหลายคนพากันเอนตัวบนเก้าอี้นอนเพื่อหลีกเลี่ยงอาการเมาเรือแล้ว แต่ไม่ใช่ฉัน ฉันจับรวกกันและเริ่มจินตนาการถึงการผจญภัยต่างๆ ที่รออยู่เบื้องหน้า โดยไม่ได้คิดในเชิงปฏิบัติเลยว่าเอาตัวรอด

ในต่างประเทศอย่างไร การเคลื่อนไหวอันพร่าเลือนโผล่เข้ามาทางหน้าต่าง และก่อนจะทันรู้ตัว ใครคนหนึ่งก็วิ่งออกไปพร้อมกระเป๋าเดินทางของฉันแล้ว ฉันตะโกน แต่เสียงกลับเลือนหายไป ในสายลม และขณะที่เขาวิ่ง ฉันก็เดินโซเซไปตามพื้นไม้เรียบๆ ของดาดฟ้า ทว่าชายอีกคนวิ่งผ่านฉันไปดุจสายฟ้าแลบ ไล่ตามหวัชโมยไปยังสะพานลงเรือแคบๆ ก่อนจะจับตัวเขาได้ - หวัชโมยเป็นเด็กผู้ชาย อย่างน้อยๆ ต้องอายุ 12 ปีแน่ ชายคนนั้นหิ้วคอเสื้อของเด็กชายกลับมา มืออีกข้างหิ้วกระเป๋าเดินทาง และถามด้วยสำเนียงแปร่งๆ ว่าอยากให้จัดการอย่างไร

“นั่น เอ่อ อิม...” ฉันพึมพำอย่างขัดเขิน เหตุการณ์ทั้งหมดทำให้ฉันตกใจ

“ผมจะส่งตัวแกให้กับต้นเรือ ถ้ามาดมัวแซลต้องการ” เขาเอ่ยด้วยท่าทางเกินจริงเล็กน้อย ฉันรับรู้ถึงความสูงของเขาในทันที เขาสูงเกินหกฟุตไปมาก เครื่องหน้าคมเข้มของเขาก็โดดเด่น ทั้งผมสีดำ ตาสีเข้ม และผิวสีน้ำตาล เขาดูหล่อเหลาเหนือคำบรรยาย

“ว่าไงครับ มาดมัวแซล” เขาเอ่ยอีกครั้งพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ ที่เปล่งประกายจากแววตา

“เอ่อ ค่ะ ได้ค่ะ แนนอนอยู่แล้ว” ฉันหันไปหาเด็กชายที่หน้าถอดสีอย่างฉับพลัน กลายเป็นลูกแกะน้อยถูกรังแก “แล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับแกเธอคะ” ฉันถามพลางรับกระเป๋าเดินทาง

“ผมคิดว่า น่าจะถูกส่งลงจากเรือและนำตัวตรงไปเรือนจำนะครับ” ชายคนนั้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ค่อนข้างไร้ความเห็นอกเห็นใจ

“โอ”

“แล้วแต่คุณตัดสินใจเลยครับ มาดมัวแซล”

“อืม ฉันก็ได้ของคืนมาแล้ว และคิดว่าไม่มีอะไรเสียหายด้วย แล้วหนูก็จะไม่ทำอะไรแบบนี้อีกใช่หรือเปล่า” ฉันถามพลางมองเด็กชายที่ตอนนี้ฉันเพิ่งเห็นว่าไม่ได้สวมรองเท้า และเสื้อผาก็เล็กกว่าตัวราวสองขนาด เด็กชายส่ายศีรษะอย่างแรง และทันทีที่ชายคนนั้นปล่อยมือ เขาก็หายตัวไปท่ามกลางฝูงชนราวกับสัตว์ป่า

“มาดมัวแซลใจดีเกินไปแล้ว” ชายคนนั้นเอ่ยขณะมองเด็กชายหนีไป “ขอผมแนะนำตัวนะครับ ผมชื่ออาร์มอนด์ ฮัสซัน” เขาเอ่ยพลางก้มศีรษะเล็กน้อย

ชื่อที่ฟังดูแปลกหูและน่าสนใจทำให้เขาดูมีเสน่ห์ขึ้นทันที เขาแต่งตัวดี แต่มีท่วงท่าสง่างามแบบกันเอง ราวกับกำลังบอกว่าช่วยไม่ได้จริง ๆ ที่ตนดูดีไม่ว่าจะสวมสิ่งใด แต่ก็มีความสง่างามของเขาที่ดูอันตรายหรือลึกลับ ปลุกให้ฉันรู้สึกไม่ไว้วางใจขึ้นมา

“มิสเตอร์โลล์คะ” ฉันตอบพลางยื่นมือออกไป และรู้ตัวช้าเกินไปว่าได้บอกชื่อจริงของตัวเองกับคนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิงไปแล้ว ฉันต้องพัฒนาไหวพริบโดยเร็ว

“อองซองเต (ยินดีที่ได้รู้จักครับ) มาดมัวแซลคาร์โลล์ ผมต้องบอกเลยว่าคุณมีชื่อที่ไพเราะจริงๆ หวังว่าจะมีโอกาสได้เอ่ยชื่อนี้อีกบ่อยๆ นะครับ” เขายกมือที่สวมถุงมือของฉันทันทีแต่ริมฝีปากของตนเอง สาบานได้เลยว่าฉันรู้สึกได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ของเขาผ่านเนื้อผ้าเข้ามา ฉันรีบเบือนสายตาและหวังว่าแก้มจะไม่แดง ยังไม่ทันพินชายฝั่งอังกฤษ ฉันก็หลงเสน่ห์สำเนียงต่างชาติเหมือนหญิงสาวไล่ชื่อในละครเสียแล้ว ฉันต้องตั้งสติให้ดีแล้วละ

“คะ เอ่อ ขอบคุณมากนะคะ มีสเตอร์ฮัสชัน แต่ฉันต้องไปแล้วละคะ” ฉันเอ่ย รู้ตัวช้าเกินไปว่าตนเองอยู่บนเรือจึงไม่มีธุระเร่งด่วนอะไรให้อ้างถึง

ตาของมีสเตอร์ฮัสชันเป็นประกายขณะจินตนาการถึงคำเตือนที่ฉันคงได้รับมา เกี่ยวกับการสนทนากับชายแปลกหน้า

“ขออนุญาตฝากคำแนะนำก่อนจากกันสักนิดนะครับ มาดมัวเซล หญิงสาวเปี่ยมเสน่ห์อย่างคุณต้องระวังตัวให้มากกว่านี้ในอนาคตนะครับ เวลาเดินทางตามลำพังในทวีปนี้ เพศที่อ่อนแอกว่าจะเสี่ยงตกเป็นเป้าของพวกที่ไร้ศีลธรรมเสมอ”

ตอนนั้นเองที่ฉันตั้งสติได้ ฉันยกไหล่แล้วเชิดคางขึ้น

“มีสเตอร์ฮัสชันคะ ในขณะที่คุณพูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วอย่างเห็นได้ชัด แต่ความรู้เกี่ยวกับผู้หญิงอังกฤษของคุณกลับอ่อนด้อยอย่างน่าเสียดาย เราดูแลตัวเองได้ดีพอตัวเลยละคะ ขอบคุณมากนะคะ”

พูดจบ ฉันก็สะบัดเสื้อโค้ตแล้วเดินอย่างมุ่งมั่นฝ่าลมที่พัดมาปะทะจนหมวกเกือบปลิว แต่คว้าไว้ทันในวินาทีสุดท้าย “อวดดีซะมิด” ฉันพึมพำกับตัวเอง ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ยอมให้ตัวเองถูกล่อลวง – ไม่ว่าในสถานการณ์ใดก็ตาม

โรงแรมเบอติลาฟาแย็ตดูค่อนข้างเก๋จากภายนอก แต่ก็เหมือนหนังสือ เราไม่มีทางตัดสินจากภาพลักษณ์ภายนอกเพียงอย่างเดียวได้ ฉันถูกพามายังปล่องบันไดที่วนรอบลานด้านในอาคาร ปล่องบันไดนั้นทำให้ทุกห้องเหมือนมีระเบียบงูที่มองออกไปเห็นพื้นที่

สีเทาที่มภายในอาคาร จิตใจฉันยิ่งหม่นหมองหนักขึ้นไปอีก เมื่อชายคนนั้นเปิดประตู“ซ็อมบ์ (ห้องพัก)”ของฉัน แม้จะไม่เคยมีโอกาสเข้าไปในสำนักซีมาก่อน แต่ฉันคิดว่ามันคงจะใกล้เคียงกับสิ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้านี้แหละ ห้องคับแคบกับเตียงแคบๆ ที่ดูนอนไม่สบาย แถมยังไม่มีหน้าต่างด้วย

“ไม่ค่ะ ไม่เอา” ฉันเอ่ยพลางสั่นศีรษะ

“ง? (ไม่เหวอ)” เขาเอ่ยทวนโดยไม่ขยับ

“ไม่ค่ะ ห้องนี้ไม่น่าไหว”

เมื่อไม่มีคำตอบใดกลับมา ฉันจึงขยายความเพิ่มเติม

“ห้องของคุณ” ฉันเอ่ยพลางเพิ่มระดับเสียงและลดความเร็วลง เพราะถ้าไม่ทำเช่นนั้น เขาจะเข้าใจคำขอของฉันได้อย่างไรละ “ดูคล้ายห้องนักบวชไม่มีผิด! ฉันอยากได้ - เฌอวูเดรอนซ็อมบ์ปูลูกร็องด์ อะแวกูนเฟอแนร์!” (ฉันอยากได้ห้องที่ใหญ่กว่านี้และที่มีหน้าต่าง!)”

ผ่านไปสิบนาทีกับเงินอีกหนึ่งทบ ฉันก็ได้ห้องขนาดกลางที่มีเตียงใหญ่ขึ้นมาหน่อย เห็นได้ชัดว่าทักษะการต่อรองของฉันยังต้องพัฒนาต่อไป แต่เมื่อเปิดหน้าต่างบานยาวและได้เห็นทิวทัศน์ด้านนอก ฉันก็วางความไม่พอใจต่างๆ ลง...ยอดหลังคาของปารีสแผ่อยู่เบื้องหน้า อาบสีทองจากแสงสนธยา จริงๆ แล้วฉันค่อนข้างตื่นตระหนกกับสิ่งที่ตัวเองทำลงไป ความปรารถนาและการบรรลุเป้าหมายสามารถกระตุ้นความคิดที่ขัดแย้งกันอย่างรุนแรงในตัวเราได้ ถึงอย่างนั้นฉันก็มุ่งมั่นจะทำให้สำเร็จและจะไม่เสียใจกับมันเด็ดขาด

วันแรกของฉันในปารีสมีลมพัดแรง แต่อากาศสดใส ฉันกำแผนที่เล็กๆ ที่ซื้อจากแผงริมถนนไว้อย่างแน่น ปารีสนั้นสวยและสร้างแรงบันดาลใจได้อย่างที่ฉันหวัง ถนนแต่ละสายสวยกว่าสายก่อนหน้าที่เดินผ่าน อาคารหินสีเนยซึ่งมีหน้าต่างบานสูงส่ง่ากับหลังคาสังกะสีสีเทาดูเก๋ไ้ไรที่ตีท่ามกลางแสงแดดอ่อนละมุน ขณะเดินไปตามถนนเกเดอลาตุร์แนลเพื่อกลับที่พัก ฉันก็เจอกับแถวของคนขายหนังสือ ซึ่งฉันมารู้ภายหลังว่าพวกเขาคือบูกินิสต์ พวกเขาขายหนังสือทุกชนิด ทั้งภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส รวมถึงนิตยสาร อนุทิน หรือแม้กระทั่งโปสเตอร์และโปสต์การ์ดเก่าๆ ด้วย ฉันหยุดดู นึกอึ้งจรรยไ้กับตู้โลหะสีเขียวซึ่งบรรจุหมัทรัพย์ของพวกเขาและติดตั้งอยู่กับราวกันริมแม่น้ำแซน มันดูเหมือนตู้รถไฟที่จอดพักค้างคืน แล้วเปิดประตูต้อนรับสาธารณชนคนอ่านหนังสือจนกว่าจะค้ำมีด

ฉันอยู่ในสรวงสวรรค์ ริมฝั่งแม่น้ำ ได้แสงอาทิตย์สดใสหลงอยู่ในโลกของหนังสือและสำเนียงต่างประเทศ ตอนนั้นเองฉันก็เห็นมัน *ฮิสตัวเอ็กซ์ตรอดิแนร์*¹ เย็บเล่มด้วยปกสีฟ้าครามเป็นงานแปลเรื่องสั้นของเอ็ดการ์ แอลลัน โป² ความยาวสองเล่มจบ แปลโดยชาร์ลส์ โบเดอแลร์³ ฉันจึงเปิดหน้าปกดูและพบว่า

¹ *Histoire Extraordinaire (Stories)*

² Edgar Allan Poe (ปี 1809 - 1849) นักเขียน กวี บรรณาธิการ และนักวิจารณ์ชาวอเมริกัน

³ Charles Bodelaire (ปี 1821 - 1867) กวีชาวฝรั่งเศส แปลหนังสือหลายเล่มของแอลลัน โป

เป็นฉบับพิมพ์ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์มิเชลเลวีแพรส์ ในปารีส เมื่อปี 1846 - 1857 พ่อคลั่งไคล้โพเอามากๆ และฉันเองก็ชอบอ่าน “เสียงแว่วในใจ” กับ “อัสเซอร์ คฤหาสน์อาถรรพ์” เช่นกัน ฉันจึงมองว่านี่คือสัญญาฉบับบอกเหตุ พอถามราคาหนังสือ ภาษาฝรั่งเศสที่ตะกุกตะกักก็ประกาศตัวทันทีว่าฉันเป็นคนต่างชาติ ราคาของมันแพงเกินกว่าที่ฉันคิดไปประมาณร้อยฟรังก์ และหลังจากไปทำทางใส่กันอยู่นาน (เขาตั้งกระเป๋าทางงอกออกมาเพื่อชี้ว่าฉันปล้นเขาจนหมดตัวแล้ว) เราก็ตกลงราคากันได้ ฉันรู้สึกมีเมากับความบ้าบิ่นของตัวเองที่ใช้เงินอันน้อยนิดที่มีไปกับหนังสืออีกเล่ม และขณะที่เขากำลังห่อหนังสือด้วยกระดาษสีน้ำตาลกับเชือก ฉันก็ได้ยินเสียงคันทูเรียกชื่อฉัน

“เมอซิเออร์ฮัสซัน” ฉันเอ่ย ประหลาดใจเมื่อเขาจับมือฉันไปจูมพิตอีกแล้ว ฉันหน้าแดงทันที แล้วคนขายหนังสือก็ยิ้มก่อนพวกเขาจะเริ่มบทสนทนาเป็นภาษาฝรั่งเศสที่ฉันฟังไม่ทัน แต่ไม่เข้าใจข้อสนทนาก็ชัดเจนขึ้น

“ผมเห็นว่าคุณซื้อหนังสือโบเดอแลร์ของผมไป” เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“หมายความว่ายังไงคะ”

“ผมบอกเพื่อนผมคนนี้ให้เก็บฉบับแปลนี้ไว้ให้ แต่ผมเห็นว่าเขาขายให้คุณ... ด้วยราคาที่สูงกว่ามาก”

ฉันเข้าใจน้อยของประโยคนั้นดี เขาว่าฉันเป็นผู้หญิงชื้อบื้อที่ถูกหลอกได้ง่ายๆ แต่ฉันเลือกที่จะไม่สนใจ “ถ้าฉันนั้นก็ไม่ใช่โบเดอแลร์ของคุณ แต่เป็นของฉัน” ฉันเอ่ยพลางรับห่อหนังสือแล้วออกเดินกลับโรงแรม

“อย่างน้อยก็ให้ผมเลี้ยงมือเย็นคุณคืนนี้เถอะนะครับ เพื่อ

แสดงความยินดีที่คุณต่อรองราคาได้อย่างยอดเยี่ยม” เขาเอ่ย
กาวยาว ๆ ของเขาตามฉันหันอย่างง่ายดาย

“ไม่ละค่ะ ขอบคุณ ฉันไม่อาจรับคำเชิญที่ไม่เหมาะสมนี้
ได้หรอกค่ะ เราเป็นคนแปลกหน้ากันนะ”

“โอ้ย” เขาร้อง แกล้งทำเหมือนถูกกริชปักเข้าที่หัวใจ “แต่
เราไม่ใช่คนแปลกหน้ากันนี่นา และดูเหมือนคุณจะอยู่คนเดียว
ในปารีส...”

“ฉันไม่ได้อยู่คนเดียวค่ะ” ฉันเอ่ยด้วยน้ำเสียงเชิงปกป้อง
ตัวเอง “ฉันอยู่กับ...นั่น”

“อา อย่างนี้เอง” เขาเอ่ยพลางพยักหน้า ราวกับจะ
ยอมรับความพ่ายแพ้ “ออลอร์ (ถ้างั้น) ถ้าคุณเปลี่ยนใจจะรับ
มาดามว์แซลโอพาลีน” เขาเสริมพลางยื่นนามบัตรให้ “ผมจะไม่ลืม
เรื่องนี้อย่างไรหรอก แต่โชคดีของคุณนะครับที่ผมชอบให้อภัยคน”

เมอซีเออร์ฮัสซันแตะปลายหมวกก่อนเลี้ยวหายไป
ชอยช้า ๆ ทั้งให้ฉันยืนอารมณ์ขุ่นมัวอยู่ตรงนั้น เขาเป็นผู้ชายที่
เยือกหยิ่ง โอ้อวด และน่าโมโหชะมัด ฉันเกลียดเขา แต่ถึงอย่างนั้น
ฉันก็เก็บนามบัตรของเขาใส่กระเป๋าแทนที่จะโยนลงไปในแม่น้ำแซน

คํานั้น ฉันเขียนโปสต์การ์ดแผ่นหนึ่งที่ซื้อมาจากแผง
หนังสือถึงเจน ฉันรู้ว่าฉันไวใจให้เธอเก็บเรื่องที่อยู่ของฉันเป็น
ความลับได้ ลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของเจนคือ เราจะได้ยินเสียง
หัวเราะของเธอก่อนเห็นตัวเธอเสียอีก และเธอก็ชอบกิจกรรม
กลางแจ้ง ซึ่งแม่บอกว่า “ไม่เป็นสุภาพสตรี” เอาเสียเลย ฉัน
คิดถึงเจนเหลือเกิน การเขียนจดหมายถึงเธอช่วยลดระยะห่าง
ระหว่างเราได้ ถึงจะแค่พักเดียวก็ตาม ฉันพยายามรักษาน้ำเสียง
ว่าเรงขณะเขียนข้อความที่ลงท้ายด้วยเครื่องหมายอัศเจรีย์ว่า

ปารีสยอดเยี่ยมมาก! ลงบนโปสการ์ด มันไม่ได้แปลกใหม่อะไร
แต่ก็นะ ฉันคิดฝันว่าบางทีถ้าฉันอยู่ที่นั่นต่อ เธอก็อาจจะมาเยี่ยมได้
สักวันหนึ่ง แต่พอนับเงินที่เหลืออยู่ ฉันก็ไม่มั่นใจนัก ฉันต้อง
หางานอะไรสักอย่างทำ จึงตัดสินใจไปเยือนห้องสมุดในวันรุ่งขึ้น
เพื่อดูว่าจะเจออะไรที่นั่น

ขณะกำลังถอดเสื้อผ้าเพื่อเข้านอน ฉันก็หยิบนามบัตร
ที่เมอซีเออร์ฮัสซันส่งให้ขึ้นมาจากกระเป๋า

อาร์มอนด์ ฮัสซัน

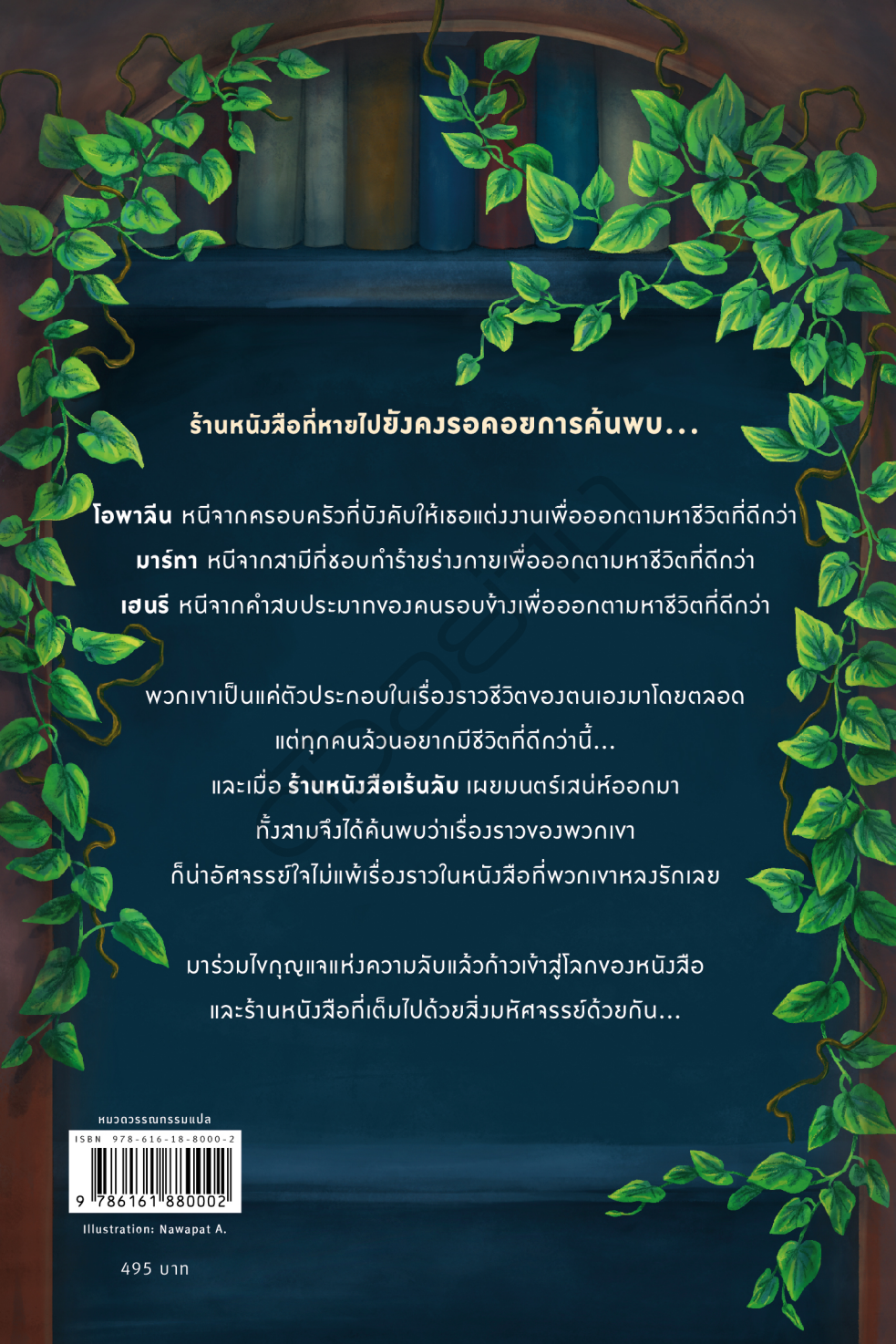
พ่อค้าของเก่า

14 ถนนโมลิแยร์

กาซาบลังกา

มาโรก

แปลว่าเมอซีเออร์ฮัสซันเป็นพ่อค้าหนังสือจากโมร็อกโก
นั่นอธิบายหน้าตาที่หล่อเหลาแปลกตาของเขาได้ ถ้าเราชอบอะไร
แบบนั้นนะนะ แต่ฉันตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าจะไม่ชอบ หนังสือ
แนวรักโรแมนติกที่ฉันอ่านเต็มไปด้วยเรื่องราวของหญิงสาว
ที่ตกหลุมรักหนุ่มสายรุ้งแบบเขา คราวนี้ฉันเก็บนามบัตรไว้
ในกระเป๋า ทั้งที่ควรฉีกมันแล้วโยนลงถังขยะไปแล้ว

ร้านหนังสือที่หายไปยังคงรอคอยการค้นพบ...

โอฟาสิน หนังสือจากครอบครัวที่บีบบังคับให้เธอแต่งงานเพื่อออกตามหาชีวิตที่ดีกว่า

มาร์กา หนังสือจากสามีที่ชอบทำร้ายร่างกายเพื่อออกตามหาชีวิตที่ดีกว่า

เฮนรี หนังสือจากคำสบประมาทของคนรอบข้างเพื่อออกตามหาชีวิตที่ดีกว่า

พวกเขาเป็นแค่ตัวประกอบในเรื่องราวชีวิตของตนเองมาโดยตลอด

แต่ทุกคนล้วนอยากมีชีวิตที่ดีกว่านี้...

และเมื่อ **ร้านหนังสือเร็นลับ** เผยมนตร์เสน่ห์ออกมา

ทั้งสามจึงได้ค้นพบว่าเรื่องราวของพวกเขา

ก็น่าอัศจรรย์ใจไม่แพ้เรื่องราวในหนังสือที่พวกเขาหลงรักเลย

มาร่วมไขกุญแจแห่งความลับแล้วก้าวเข้าสู่โลกของหนังสือ

และร้านหนังสือที่เต็มไปด้วยสิ่งมหัศจรรย์ด้วยกัน...

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-8000-2

9 786161 880002

Illustration: Nawapat A.